

[POREKOWAĆ *vb pf*

3 sg m praet porękował.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Dokonać obrzędu zaręczyn, zaręczyć kogoś z kimś [kogo (pl)]: Krol widząc chuć ich obudwu [Leona i królewny]/ wnet ich kłobie wezwał/ á viąwfzy ręce ich łam ie porękował/ pierścienie im też fprzemieniawłfzy HistOtton 114.

Formacje współrdzenne cf RĘCZYĆ.

MN